

Brigitte column

De Grote Leugenmaand

Shitterdeshitshit, vloek ik hartgrondig in mezelf als mijn dochter me met betraand gezicht komt wekken: ‘De tandenfee is niet geweeheeheest!’ Gisteravond heb ik in het café expres géén fooi gegeven, zodat ik haar melktandje onder haar kussen kon omwisselen voor een euro. Maar helaas, de extreme vergeetachtigheid die sinds mijn zwangerschap van Sam een georganiseerd leven onmogelijk maakt, heeft weer toegeslagen. ‘Hoe kán dat nou?!’ roepen beide ouders tegelijk uit, deels gespeeld verontwaardigd. “Wat een stomme fee zeg!” voegt de afvallige vader venijnig toe. “Nou, misschien had ze het erg druk gisteren,” opper ik ter verdediging. Hoe gaan we deze ouderlijke misstap nou weer rechtzetten? Ik was al zo blij dat we december, de Grote Leugenmaand, zonder onherstelbare kleerscheuren zijn doorgelopen. Want ook dan liegen we ons drie keer in de rondte om onze dochter in haar onschuldige droomwereld te laten. En ook dan speelt een te druk leven en daarmee gepaard gaande vergeetachtigheid ons soms parten. Afgelopen jaar hebben we verschillende smoezen moeten verzinnen waarom die schoen wéér niet gevuld was. En als je zelf wél op tijd wortel en gedicht hebt vervangen door een cadeautje (let op: wortels kunnen markant van vorm zijn: daarom niet de volgende dag als caviavoer bestemmen!), dan zijn er wel familieleden die je dwingen te liegen. Na een nachtje logeren bij tante zit er een volslagen kindonvriendelijk cadeautje in spruitschoen. De vragen stapelen zich op: a) Hoe weet Piet dat ze hier was zonder dat ze haar schoen heeft gezet? b) Wat moet ze met een geurkaars? c) Waarom is die niet ingepakt? Lul je daar maar eens uit. Gelukkig is dit jaar de wil om te blijven geloven nog net iets sterker dan de behoefte om die oude baardmans te ontmaskeren. Nóg lastiger werd het toen Sam bij oma op de kast een groot pak vond, daar door onszelf stiekem neergezet. “Jaja,” glundert oma – zelf niet zo best meer ter been – “de Sint weet je ook hier te vinden, hoor!” Glimlachend kijken we hoe het papier kapot wordt gescheurd. Verbaasd kijkt Sam me aan: “Mam, waarom krijg ik van Sint een Senseo?” Oeps, verkeerde pakje; oma vindt straks een Polly Pocket-hondensalon in haar schoen. Ik pak de telefoon en geef Piet de volle laag: hoe haalt hij het in zijn potsierlijk gemutste hoofd om het verkeerde cadeau te bezorgen?! Nee, ik duld geen smoesjes en bij thuiskomst kan daar maar beter het goede pak liggen, want anders... Tevreden hang ik weer op. Mijn dochter kijkt me aan met een mengeling van bewondering en argwaan. “Mam, belde jij Piet of hij jou?” vraagt ze listig. “Ik belde hem...” antwoord ik aarzelend. “Waarom heb ik je dan geen nummer zien intoetsen?” Uuuhhh....

Brigitte Buissink (41) werkt als freelance journalist en woont samen met filmproducent André Bos (51). Hun dochter Sammy Lisa (8) studeert voor puber.

‘Wat een stomme fee zeg!’ zegt de afvallige vader venijnig